

LEVI NOË – RAPPEN ÉN WERKEN IN DE ZORG

Terug naar de basis van wat leven is

tekst Iris van de Laar | foto's Saskia Bakker

Levi Noë (29) is rapper én werkt in de gehandicaptenzorg. Hij studeert in 2017 af aan de Herman Brood Academie in Utrecht. Muziek maken is zijn grootste passie. Totdat hij een dag meeloopt in de gehandicaptenzorg. Eén ding wordt al snel duidelijk: hij is verkocht. Kiezen is geen optie en dat doet hij dus ook niet. Inmiddels heeft hij 150 optredens op zijn naam staan en hoopt hij voor de zomer zijn opleiding persoonlijk begeleider gehandicaptenzorg af te ronden. Om vervolgens beide te combineren. “Met *spoken word* wil ik de maatschappij vertellen hoe bijzonder – en belangrijk – mijn werk in de zorg is. Maar daarnaast wil ik muziek ook nóg meer inzetten voor de bewoners.”

‘Werken in de gehandicaptenzorg brengt mij terug naar de basis van wat leven is’

Het weer is druilerig in Purmerend. Maar als je het terrein van Prinsenstichting oprijdt, lijkt het alsof je op een vakantiepark aankomt. Je ziet woningen in aanbouw en hardwerkende stratenmakers. Het is druk buiten. De duofietsen rijden af en aan met enthousiaste mensen. Er wordt gewandeld en koffie gedronken bij de koffiecorner. Bij de ingang staat Levi. Gehuld in een donkere jas, roze pet én mondkap. Eenmaal binnen komt er een kleurrijke trui onder de jas vandaan. Overal hangen gezellige kunstwerken van hout. Foto's van vrolijke bewoners verrijken de gangen. Door de ramen van de vergader-ruimte zie je eigenlijk pas hoe ruim alles is opgezet. Hoe groen het is en hoe 'huiselijk' alles aanvoelt. In de verte zie je zelfs een idyllisch dierenboerderijtje met lama's, herten en een zwijn. "Ik begrijp wel dat het voor een vakantiepark kan worden aangezien. We hebben zelfs een eigen zwembad", lacht Levi. "Dat gevoel van thuis moet het ook hebben, want voor onze bewoners is dit ook gewoon hun huis."

ODE AAN DE GEHANDICAPTENZORG

Levi trad afgelopen jaar op in Theater Het Pakhuis in Hoorn. Met dat optreden vertelde hij passievol met *spoken word* over zijn werk in de gehandicaptenzorg. Later plaatste hij het gefilmde optreden op zijn Facebookpagina. Dit leidde ertoe dat de video, met name onder zorgpersoneel, veel werd gedeeld. "Er is zo weinig bekend over de gehandicaptenzorg. Ik wil vertellen aan anderen hoe mooi dit vak is. En met name aan de jeugd. Het werkbeeld van een puber is vertekend. Ik had op die leeftijd ook echt géén idee wat ik wilde doen. En vooral het beeld van werken was negatief. Ik kan mij dan ook wel voorstellen dat als je vijftien jaar bent, dat je denkt dat werken in de zorg alleen maar billen wassen is. Maar het is zoveel meer dan dat. Het werk brengt mij echt terug naar de basis van wat leven is. Daarnaast vind ik bijvoorbeeld de ontspannenheid van dit werk heel erg fijn. Ook lichamelijk voelt het niet als een belasting. Het chille is: je wistelt af met ochtend- en avonddiensten. Ik moet er niet aan denken om van negen tot vijf te werken. Juist de onregelmatigheid vind ik prettig. Natuurlijk heb ik weleens dagen dat ik minder zin heb om vroeg te beginnen."

DEUGNIET

"Ik heb weleens meegemaakt om zeven uur 's ochtends dat ik moeite had om mijn bed uit te komen en naar het werk te gaan. Eenmaal daar start je met douchen en aankleden van bewoners. Ik was op dat moment een vrouw aan het helpen met haar ochtendroutine. Ze is een beetje een deugniet hoor. Ze zit voor me en ziet de deodorantbus naast mij staan. Ze pakt het dopje eraf – en op het moment dat ik even niet kijk – gooit ze het op de grond. Ik denk hé, wat is dit nou? Ik kijk haar aan en ze begint me keihard uit te lachen, omdat ze weet dat het niet mag. Mooi toch? Ik denk ja, een kwartiertje geleden had ik er nog niet zo'n zin in. Maar als dit gebeurt, dan is dat toch top? Ze kijken hoever ze kunnen gaan. Hoe zit je erin vandaag? Dat vind ik mooi. Dan heb je om kwart over zeven je eerste glimlach al te pakken. Het zijn die kleine dingen die het doen. Ik ben sowieso wel iemand die heel erg in de details kijkt. Dit soort dingen is juist waarom ik het doe. Heb ik teveel aan mijn hoofd? Als ik hier ben, dan vergeet ik dat. Gewoon, omdat ik met mensen werk. Hoe mooi is dat. Je raakt ook echt verbonden met ze. En als het goed met ze gaat, gaat het ook goed met mij."

DROOMJOB

"Het allerleukste vind ik om bezig te zijn met stimulerende tijdsbesteding. Dat betekent dat elke bewoner een goedgevulde dag moet hebben. Stimulerend wil zeggen dat de activiteiten de bewoner moeten prikkelen en iemand uitdagen om verder te komen. Maar het belangrijkste is plezier. Op maandag hebben we bijvoorbeeld een muziekochtend. Dan komt er iemand op de groep muziek maken. De eerste keer dacht ik nog: nee joh, er is hier gewoon muziek! Serieus, ik wist dit is mijn droomjob. Ik heb natuurlijk meteen geïnformeerd hoe het allemaal zit. Dat zou ik echt het vetst vinden: als ik hier heel de week gewoon muziek zou kunnen maken. Een beetje met een gitaar hier in de rondte gaan. Dat betekent alleen wel weer twee jaar studeren, want het is een specialisatie. Ik weet hoe ik mensen met muziek kan raken. En ik weet hoe ik mijn werk als zorgverlener moet doen. Maar dit combineren is echt een vak apart. Op aanraden van de muzikagoog ben ik net begonnen met oefenen op de ukelele. Daarmee kun je echt dicht bij de mensen komen."

INSPIRATIE VOOR MUZIEK

Ik haal de inspiratie voor mijn rap en gedichten in deze tijd echt uit mijn werk in de zorg. Als voorbeeld het gedicht uit mijn laatste optreden. Ik werkte ruim anderhalf jaar bij de Prinsensichting, toen er een situatie ontstond. Mijn dienst was net begonnen. Maar ik zie paniek. Een bewoner, met wie ik zou gaan zwemmen die ochtend, overlijdt twee minuten nadat ik binnenkom. Deze man was meervoudig beperkt. Hij was blind, hij kon niet praten – hij had sowieso weinig communicatiemogelijkheden – én hij leed aan de ziekte van Parkinson. Maar als je eenmaal wist hoe je contact kreeg, dan kon je hem laten lachen. Die momenten, die het voor mij bijzonder maakten, wilde ik graag met zijn familie delen tijdens zijn afscheidsdienst. En dat heb ik gedaan. Ik zag dat het impact had op mijn team, de gedragsdeskundige, mijn leidinggevende, maar bovenal zijn familie. Deze mooie reacties waren de reden om dit gedichtje in mijn optreden te verwerken. Ik had echt niet verwacht dat het zo zou exploderen. Dat het werkt. Dat het vervolgens viraal gaat, is voor mij reden genoeg om mijn boodschap over de gezondheidszorg te delen en daar de komende tijd meer over te gaan schrijven.”

Levi en Daniel

“Ik heb een riedeltje dat ik altijd zing voor Daniel. Dat herkent hij ondertussen. Net voordat hij gaat slapen, ga ik dan bijvoorbeeld in de douche staan. Dat galmt zo lekker! Hij wordt daar enorm enthousiast van. Dat is echt mooi om te zien. Soms zit je even met zijn tweeën in een bubbel. En als hij er echt, echt inziet, dan moet hij af en toe zo hard huilen van het lachen. Dat is toch geweldig? Je maakt iemand zo blij. Voor mij is het gewoon een stukje muziek, maar ik weet wat het met hem doet. Moet je zelf maar nagaan hoe heerlijk het is om te huilen van het lachen: dan zit je er toch lekker in? Heerlijk is dat! Dat is voor mij echt de ultieme emotie. Plezier kunnen brengen. Dat gebeurt natuurlijk niet elke dag. Maar ik focus me daar op. En als dat dan lukt, dan zijn dat voor mij echt dé geluksmomentjes”.

‘Nee joh, er is hier
gewoon muziek!
Serieus, ik wist dit is
mijn droombaan’

Een dag niet gelachen,
is een dag niet verpleegd.

Mijnnaamislevi.

